

Új levelek Kijevből és Odesszából

Ukrajna két éve háborúban él. Gyakran felteszem magamnak a kérdést: mi változott? Lehet-e azt mondani, hogy a háború már megszokottá vált? Hogy megtanultunk veszélyben élni? Vagy már nem vesszük észre, hogy Ukrajna minden nap harcol? Elaludt a tudatunk? Szünetet tartunk egy kis ünneplésre, majd folytatjuk a harcot? Méltó vagyok-e arra, hogy egy szelet tortát egyek, ha a barátnőm fia tegnap meghalt a fronton?

Ezek a kérdések nem elvontak, hanem mindennapiak és gyakorlatiasak. Eddig - és remélem, ez így is marad - a Keresztény Közösség épülete nem sérült meg. A Waldorf-iskola egy rakétatámadás óta ablakok nélkül maradt, és kijevi barátaink elvesztették otthonaikat rakétatámadások után. Ez a gyülekezetünk közelében történt. Tehát a veszélyek sem elvontak.

Ápoljuk a tereinket, ünnepeljük az ünnepeket, kiállítások, találkozók vannak, és minden alkalommal tudjuk: ez egy ajándék. Egy ünnepi étkezésnél természetesen beszélhetünk elhunyt szeretteinkről. Nem a szüleinkről, akik gazdag élet után lépték át a küszöböt, hanem a gyermekeinkről és azokról az emberekről, akik megvédték minket és feláldozták az életüket a miénkért. Egy bizonyos pillanatig a szem nem ismeri fel, hogy mellettünk egy olyan nő ül, aki a fronton vesztette el kedves férjét. Ezek a nők és gyerekek nem viselnek fekete ruhát, nem sírnak állandóan. El tudják mondani, hogy mit éreznek, ha valaki megkérdezi őket, és folytatniuk kell az életet. Alig van már olyan ukrán, aki nem vesztette el barátját vagy családtagját. Mindenkinek vannak sebei, különböző mélységűek, de mindannyian szenvedést hordozunk a lelkünkben. A szenvedés elmélyült és kiszélesedett, ugyanakkor új képességeket fejlesztett ki bennünk. Megsejteni, meghallani, megérteni, hogy mi a fontos az adott pillanatban. Hogy érezhetjük, hogyan vannak mások? Hogy érezhetjük, hogyan vagyunk mi magunk?

Amikor külföldön vagyok, szívesen találkozom a helyi közösséggel és beszámolót tartok. Tudom, hogy sokan szeretnének segíteni nekünk és adományokat adni. Kérek is adományokat, mert a közösség sok kisebb-nagyobb önkéntes projektet támogat. De mindig elmondom, hogy még ha kapnék is egy, két vagy három milliót, akkor is gond lenne ezt az összeget elosztani a projektek és az emberek között, mert a szükség hatalmas. Ez nem elvont dolog. Vannak ismerőseink, akiknek protézisre, vagy új ablakokra, vagy autóra van szükségük a fronton. Megtanulunk együtt élni azzal a gondolattal, hogy csak keveset lehet tenni kevesekért - ellentétben azzal a vágyunkkal, hogy mindenkinek segítsünk. Hogyan válasszuk ki egy ilyen helyzetben, hogy kinek adjunk?

A legrosszabb érzés, amit időről időre érzek, a tehetetlenség. Kicsinek érzem magam, és nem tudom eldönteni, mit tegyek. Tehetek-e valami újat vagy mást, hogy megváltoztassam a helyzetet? Így megtanulunk együtt élni azzal a gondolattal, hogy egy kis segítség - de a megfelelő pillanatban a megfelelő személynek vagy a

megfelelő helyzetben - nagyon hatékony lehet. Ez lehet meleg zokni egy fronton lévő embernek, vagy olajfesték a szüleiket elvesztett gyerekeknek, egy drón a fronton, vagy száz kiló kávé - bármi lehet, de egy dolog fontos: nem lehet elvont. Ne legyenek elvont gondolatok, elvont dolgok, elvont beszélgetések. A normális, csendes és meghitt élet kitakarja annak érzékelését, hogy mi az igazán fontos. Kijevi életünk jelenleg elviselhetetlen, mégis tiszta és különösen világos. Itt a fájdalom és a szenvedés éberré tesz, de a fény is. Ébernek lenni - talán ez a legnagyobb feladat ma.

Közvetlenül a 2024. január 2-i rakétatámadás után támadt egy gondolatom, amelyet szeretnék megosztani veletek. Hihetetlen a harcunk a frontvonalon, el sem tudom képzelni, hogyan bírják a harcosok, de bírják, mi védve vagyunk a földön. Ugyanakkor az égboltunk mindig nyitva van. Az orosz hadsereg folyamatosan bombázza városainkat, otthonainkat, múzeumainkat és temetőinket. Ott van a légvédelmi rendszer, az ellátó közműrendszereink (víz, áram, fűtés) különösen jól védettek, főleg Kijev, mint főváros jól védett. A bombázás nem mindennapos, és nincs figyelmeztetés vagy időpont egyeztetés, hogy mikor és hol történik. A hihetetlen védelmi gépezetek és a szükséges működtetésük néha egy hétig is szünetelnek, mégis minden pillanatban készenlétben kell állniuk és azonnal kell reagálniuk. A háború kezdete óta sokszor láthattuk, hogy hány ember hal meg, ha egy rakéta elér egy lakóházat, és a lakóházak éjszaka az orosz hadsereg kedvenc célpontjai. Tehát itt is fontos, hogy éberek legyünk - ez emberek százainak megmentését jelenti.

A legjobb az lenne, ha soha nem kellene dolgozni ezeknek a rendszereknek és kezelőiknek, de ha szükséges, nem alhatnak el. Ébren kell legyenek teljes életük folyamán, hogy lehetőségük legyen életek százainak megmentésére egy pillanat alatt. És mégis - bárcsak ne lenne ilyen helyzet. Ezért megkérdezem magamtól: Hol és mennyire vagyok én éber? Tudatában vagyok-e mindannak, ami jelenleg Ukrajnában, Kijevben, a közösségünkben történik? Az én helyzetemben nincs olyan egyértelmű válasz, mint a légvédelmi rendszerünk esetében. Csak remélni tudom, hogy minden, amit a közösségben teszünk, az életet támogatja. Valójában tudom, hogy ez így van. Biztos vagyok benne, hogy az ukrainai gyülekezeteink fény-falak a gonosz erőkkkel szemben.

Nagyon szépen köszönök minden imát és gondolatot, együttérzést és minden lehetséges segítséget. Arra kérem Önöket, hogy ne felejtsék el, hogy a háború még mindig tart – szünet nélkül, szabadság nélkül. Csak akkor tudunk a gonosz szemébe nézni, ha a hátunk védve van. Krisztus adja nekünk ezt a védelmet, és ti is adjátok vele együtt.

Kijev, 2024. január 5.

Tatyjana Nyecsitajlo

A Keresztény Közösség papja

Kedves barátaim!

Folytatódik a háború.

Az elején azt reméltük, hogy "csak hetekig", aztán "csak hónapokig", aztán "remélhetőleg 2022 végéig", aztán... Most már több mint két éve dül, és senki sem tudja megmondani, meddig fog még tartani. Nem tudunk dátumot mondani, hogy mikor ér véget, de meg vagyunk győződve arról, hogy egyszer véget ér, és elhatároztuk, hogy megéljük ezt az időt, és közreműködünk benne. Hogy ez a valóságban hogyan fog kinézni, az természetesen az életünket és az itteni munkánkat kísérő erőkn múlik.

Hogyan néz ki tehát a mai "mindennapunk"? A napi többórás légiriadó a mindennapi élet részévé vált: hangosbeszélőn, sms-ben vagy mindenféle modern médián keresztül mindenkit arra kérnek, hogy menjen a légvédelmi óvóhelyekre. De nem látunk egyetlen embert sem az utcákon menekülni vagy menedéket keresni, a "normális" élet látszólag zavartalanul folytatódik: sok járókelőt látni, akik még mindig végzik a dolgukat. Az emberek vásárolnak a szupermarketekben (készpénzmentes fizetéssel) és a termelői piacokon (többnyire készpénzzel). Az autók továbbra is közlekednek, még gyermekes anyukákat is látni lehet...

Mindenki maga dönti el, hogy mit tesz. Az irodákban és üzletekben dolgozóknak, az óvodákban és iskolákban a gyerekeknek természetesen mindig a légvédelmi óvóhelyekre kell menniük, ha riasztás van, mert ez hozzátartozik minden vállalkozás és iskola munkaszervezéséhez. Az embereknek sok leleményességre és képzelőerőre van szükségük ahhoz, hogy hogyan folytatódhat az üzlet és a tanítás.

Az állandó veszély a mindennapok részévé vált, de nem magától értetődő: mélyen legbelül ott vannak az aggodalmak..., a félelmek..., a bosszúságok... Az emberek egyrészt igyekeznek elnyomni az állandó veszélyt - különben alig lehet elviselni -, másrészt az emberek mára megtanulták, hogy a legtöbb támadás éjszaka történik. Mert nappal gyakran "csak" az egyes repülőgépeket emelik a levegőbe a támadók, amelyek a legtöbb esetben nem, vagy "csak" néhány rakétát lőnek ki egész Ukrajna fölé. Van azonban elég olyan alkalom is - és ezt minden ukrán többször is megtapasztalta a háború alatt -, amikor igazán komolyra fordul a dolog, amikor a rakéták, drónok vagy légvédelmi eszközök hallótávolságon, sőt látótávolságon belül jelennek meg. És van elég tapasztalat és mód is arra, hogy mindenki biztonságba kerüljön. Kialakult az emberekben egyfajta érzék a konkrét veszélyre, ami sokaknak segített a súlyos helyzetekben.

Sok mindent látott a szemünk és hallott a fülünk a háború alatt, de csak annyi figyelmet szentelünk neki, amennyi a segítséghez vagy a megértéshez szükséges. Igyekszünk segíteni és együttérezni, ahol tudunk, de ugyanakkor figyelembe vesszük saját lelki és fizikai erőnket, lehetőségeinket. Az is nagyon fontos, hogy a lelkünket

aktívan töltjük meg pozitív élményekkel, amennyire csak lehet. És itt nem volt hiány a szellemi élet kisebb-nagyobb csodáiból, amelyeket megtapasztalhattunk.

"Áldott húsvétot!"

Örülünk, hogy az ukrajnai háború alatt is folytatódhatott a szellemi élet, ahogyan azt A Keresztény Közösségben ismerjük. Persze a gyülekezetek zsugorodtak, a lehetőségek szűkültek, de újra és újra megtapasztalhattuk, hogy a Szellem "ott fúj, ahol Ő akar", ha vannak emberek, legalább "ketten-hárman", akik teret akarnak adni neki a hatáshoz.

Mindjárt a körlevelünk elején szeretnénk kifejezni szívből jövő és mély hálánkat mindannyiátoknak, kedves olvasóinknak! Köszönjük, nagyon köszönjük a sokféle támogatásokat: az érdeklődéseket, az együttérzéseket, a gondolataitokat és imáitokat, az adományaitokat és mindazt a lelki és gyakorlati támogatást, amit a háború alatt kaptunk tőletek. Mindez olyan volt és olyan most is, mint egy erős áramlat, amely folyamatosan hordoz bennünket.

A következő rövidebb-hosszabb beszámolókbán írunk arról, milyen volt az életünk itt Ukrajnában 2023-ban.

Andrej Zsilcov, Odessza